

Precies een week geleden bezocht ik in Tbilisi, hoofdstad van het prachtige maar tragische kaukasusland Georgie, een stripclub die Diva heet. Iemand zei: je bent niet in Tbilisi geweest zonder een stripclub te bezoeken, omdat ik het bezoek kon gebruiken voor de reportage waar NRC-Handelsblad mij om had gevraagd, schaamde ik mijn niet voor mijn aanwezigheid.

In Diva ontmoette ik Svetlana, Nicole en Valentina, drie wonderschone dames met prachtige, gefotoshopte lichamen. Ze gaven mij een menukaartje, met daarop tekeningentjes voor de argeloze toerist die het Georgisch niet beheerst. Uit de tekeningtjes maakte ik op dat je extra moest betalen als je je wilde afzonderen meteen van de dames, als ze bij je op schoot kwamen zitten of wanneer je sushi van hun lichaam wilde eten.

Ik wilde met de dames praten over politieke kwesties, over de oorlog met Rusland van 2008, over de opstandige regio's Abchazie en Zuid/Ossetie, over Micha Saakasjvili en zijn Nederlandse vrouw Sandra Roelofs. De dames legden een vinger met roodgelakte nagel op mijn lippen. SSS, mister, enjoy and relax. Ik was Odysseus zonder wax in mijn oren. Ik veerde op toen een van hen Freud leek te mompelen, maar nee, het ging om Fruit, of ik Fruit voor hen wilde bestellen. En champagne en whisky en of ik biljetten tussen hun bh's wilde steken.

Als gevolg van een recente scheiding was al niet best gesteld met mijn vrouwbeeld, dankzij deze dames zakte ik verder weg, ja, dacht ik, misschien zijn vrouwen zo zoals ze moeten zijn. Ze glommen, blonken in hun plastic pakjes, de opgeplakte wimpers, de glitter op hun ogen, ik was de sjeik op wie ze hadden gewacht. Ik bezweek voor deze bloedeloze barbies zonder maandelijkse probleempjes, deze gee"pileerde, schaamlipgecorrigeerde engeltjes die nooit naar de wc gaan.

Ik schaamde me niet langer voor mijn misogynie, mijn seksime of wat het ook was. Opgelucht vloog ik terug naar het vaderland, machoman in al mijn gelijk. Tot ik hier vanavond Women van Ugo Dehaes zag, een sublieme choreografie van de imperfectie.

Dankzij Dehaes ben ik genezen van mijn bezoedelde vrouwbeeld, ingegegeven door pornografie, botox, implantaten, siliconen en beplamuurde wangetjes. Nu weet ik weer wat de vrouw echt is. Een lijf met sporen vande tijd, zoals Dehaes het noemde in een interview.

Ik weet weer waarom ik leef, wat een biologische pracht, scharrelvlees, primitive neanderthalers die vrouwen in essentie ergens ook nog zijn, vol overgave, transpirerend, ongeschoren okselhaar, ongeparfumeerd, koffieadem, theezakjes, meloenen, het echte volle leven, deze van Lesbos ontsnapte energie.

Vanavond heb ik het leven teruggevonden, dankzij deze ontstuiimige kenaus, femnieme oerkracht. O vrouwen, dank Ugo, bid voor hem, ik hoop nog veel en vaak van jullie te genieten.

DE BRUKE GROND

LIVE RECENSIE DOOR JORIS VAN GASTEREN